

БРАНИМИР СЪБЕВ
МОТОРЪТ НА СМЪРТТА

chitanka.info

Всяка петък вечер барът на Джейкбъб беше пълен до пръсване. Десетки младежи се стичаха от градчето Клатърбък в „Черната Пантера“, за да се повеселят и отпуснат след тежката работна седмица. Клиентите бяха предимно жители на града, но имаше и немалко странстващи рокери. Барът привличаше не само с мрачната си атмосфера и качествените алкохолни питиета, но и с местната рокбанда „Синовете на вятъра“, която свиреше тук всеки делник. Четирите момчета от групата в момента изпълняваха любимата на публиката песен „Аз съм лошо момче“, включена в едноименния им първи албум.

Отвън пред бара стояха двама рокери, около двадесет и две-три годишни, и мълчаливо пиеха бира. Единият се бе подпрял на стената, пъхнал палци в гайките на черните си дънки и от време на време плюеше през зъби. Другият седеше на мотора си и тактуваше по асфалта с обкован ботуш песента, която се носеше отвътре:

*Look at me girl, spin in a whirl,
come with me and let's we rule the world!
I'm not coy, no more playin' with toys,
I'm just one bad, baaaaaad booooooy!*

Ненадейно вратата на бара рязко се отвори и отвътре излезе трети рокер — възпълен, с руса щръкнала коса и облечен с черен жак. Изражението му беше такова, сякаш току-що е погълнал на екс литър лимонов сок.

— Тоя купон изтъпява! — каза с отвращение той. — Поят пак това парче, което съм слушал поне стотина пъти.

— Да, но е много готино — отвърна му рокерът, който седеше на мотора. — Не можеш да го отречеш, нали, Рийс?

— И чуването е готино нещо, Джими, но и то омръзва, ако го практикуваш прекалено често. Аз викам да се разкараме оттука.

— Не знам. Ти какво мислиш, Крис?

Въпросът бе отправен към младежа, облеган на стената. Той погледна замислено другарите си и каза:

— Скучно ли ви е? Може да намерим решение на проблема.

— И какво предлагаш? — попита го Джими.

Крис се усмихна:

— Мога да ви разкажа една история.

— История, а? Тоест приказчица! — недоволно изсумтя Рийс. — Приказчици не са ми разказвали откакто бях момченце. Да не искаш да се върнем в детската градина?

— Историята ще ви заинтригува. Сигурен съм.

— И за какво се разказва вътре? — скептично попита Джими.

Крис извади от джоба си нова кутия бира и я отвори. Отпи и отвърна:

— Става въпрос за един мотор.

— Давай тогава! — въодушеви се ненадейно Рийс. — Щом има мотори.

Приятелят му се усмихна повторно и започна своя разказ.

В тази история има немалка доза мистика. Разказва се за мотоциклет, наречен Кърс. Оцветен в червено и черно (също като твоя „Харли“, Рийс), чиято марка е неизвестна — никой не бил виждал подобен чопър. Той сменял притежателите си един след друг, защото всеки, който се качвал на този мотор, падал и не е оцелявал. Мълвата твърдяла, че в него се е вселил дух на зъл човек, който убивал хора за удоволствие и загинал на електрическия стол през двайсетте. Така този прокълнат мотор стоял в запуснат автомагазин нейде из Тексас и събирал прах. Въпреки че се продавал двойно по-евтино от останалите мотоциклети никой не искал да го купи, защото хората оценявали високо живота си и не искали да рискуват.

Веднъж някакъв човек на име Дейл Мортимър дошъл в магазина с желанието да си купи мотор. Бил се преселил в Тексас от Луизиана и не бил чувал нищо за поверието. Обикалял из магазина и не можел да си хареса нищо подходящо. Изведнъж погледът му се спрял на Кърс и изумените му очи се заковали в невероятна ниската цена. Отишъл при продавача и го попитал:

— Извинете, интересувам се от онзи мотоциклет в дъното, който е оцветен в червено и черно. Сигурен ли сте, че не сте объркали с цената му? Едва ли струва само 300 долара!

— Напротив, не съм сбъркал — отговорил му продавачът Кейн. — Старият Кърс струва точно толкова.

— Кърс? Нима сте го кръстили? — разсмял се луизианецът.

— Изглежда не си тукашен, млади човече — троснал се продавачът. — Да, действително има име.

— И какво е заслужил тази чест? — подигравателно попитал Дейл.

Продавачът се озърнал — в магазина били само той и саркастичния младок. Приблизил главата си до неговата и прошепнал:

— Над този мотор тегне проклятие.

— Проклятие? — вдигнал вежди Дейл. — Що за суеверна глупост?

— Не се смей, явно не си тукашен. Досега Кърс е сменил над дузина притежатели. Всеки който го е имал, е загивал от падане, докато е карал. Затова и името му такова^[1].

— Не съм суеверен и въобще не вярвам в тези неща. Ще го взема. Но имам само 200 долара. Довечера ще дойда и ще ви донеса останалото.

Кейн огледал човека, който нямал и тридесет години. Свил рамене и въздъхнал:

— Няма нужда. Ще ти го дам за 200.

— Хей, благодаря! — зарадвал се Дейл.

— Не ми благодари. Дано проклятието те отмине, в което силно се съмнявам. Този адски мотор не подбира, нито пък прощава. Ще съжаляваш, че си го купил от мен.

— Не се тревожи, старче! — бодро казал Дейл и му натикал 200 долара в ръцете. — Знам какво правя и как да се пазя — добавил самоуверено, след което яхнал мотоциклета, запалил го от раз и изчезнал сред облак прах.

Седемдесетгодишният Кейн дълго гледал след неразумния луизианец, мачкайки несъзнателно банкнотите в старческите си ръце и промърморил:

— И в това се съмнявам.

Дейл се прибрал без произшествия в дома си и се заел да чисти мотора. Излъскал го с парцал така, че хромираните калници блеснали като огледала. Не видял никъде марката на фирмата производител и много се учудил. Погледнал двигателя — там нямало номер, нито

нещо, което да го информира. Не приличал нито на „Харли“, нито на японски мотоциклет. Изобщо не приличал на някоя позната марка. „Сигурно е европейско производство“, заключил накрая луизианецът, ала не бил много сигурен. Изключил лампата в гаража и отишъл да погледа телевизия, преди да си легне.

Тогава се случило нещо странно. Захвърленият настрани парцал, с който Дейл чистил мотора, изведнъж лумнал с ярък пламък, изгорял и се превърнал в пепел. Фарът на Кърс светнал в мрака и бил ужасяващ като окото на кръвожадно чудовище. Двигателят му заработил равномерно и неумолимо, досущ ръмжене на мечка.

На сутринта Дейл станал, закусил и решил да направи една обиколка с новия си мотор. Изкарал го от гаража, без изобщо да забележи изгорелият парцал. Прекосил града под неспокойните погледи на жителите му и излязъл извън селището. Искал да се отбие до съседния град и да си потърси работа в местния завод... но не му било писано да стигне.

Както си карал спокойно, Дейл дочул странно тракане откъм ауспуха. Не му обърнал внимание и продължил. Тогава ненадейно мотоциклетът се разтресъл и преобърнал. Младият човек изхвъркнал като тапа от бутилка и се претърколил няколко пъти в храстите, които растели около шосето. Отървал се само с няколко синини и одрасквания. Ругаейки, той се изправил и огледал мотора. Открил парченце ламарина в ауспуха. „Ето защо тракаше, сетил се Мортимър. Но едва ли проклетият мотор се обърна от тази тенекийка“. Тогава си спомнил думите на стария продавач, но веднага отхвърлил идеята. Що за глупост — мотор, надарен със зъл разум? Това са пълни измислици.

Така си казал луизианецът и изправил мотора, но не могъл да запали. Погледнал към стрелката за горивото и разбрал, че бензинът му е свършил. „Но това е невъзможно. Тази сутрин резервоарът беше пълен почти догоре?“. По пътя се задал пикап. Шофьорът намалил и спрял.

— Какво става, проблеми ли?

— Свърши ми ненадейно бензинът — отговорил Дейл. — Ще ме закараш ли обратно в града?

Шофьорът хвърлил един поглед към мотора и пребледнял като платно.

— Изключено! Ти ще се качиш, но моторът ти няма да го взема!

— Но защо? Как така да го зарежа тук? — учудено попитал Мортимър.

— Повярвай ми, за твое добро ще е да го направиш.

Тъй му отвърнал шофьорът на пикапа и дал газ към града, преди злополучният мотоциклетист да успее да се опомни. Свил рамене и зачакал за други коли по пътя. Минали няколко, но шофьорите категорично отказвали да качат мотора. Накрая собственикът се ядосал не на шега и забутал Кърс обратно към града.

Прибрал се някъде около десет вечерта и си легнал, изморен и нервиран от случките през деня. А в гаража, в непрогледния мрак, стрелката на горивото на мотоциклета бавно се върнала в първоначалното си положение.

На другата сутрин Дейл станал и запалил чопъра. Въобще не му минало през ума, че снощи мотора е бил без гориво и днес не би следвало да се движи. Дейл яхнал прокълнатия звяр и се запътил към съседния град. Този път стигнал без проблеми и се запътил към големия местен завод за производство на мебели от дърво. Паркирал Кърс отвън и отишъл право в офиса на заместник-директора.

— Да, можем да ви осигурим работа — отговорил на Мортимър маститият шеф, облечен в костюм от сив туид. — Имаме нужда от чистач долу в цех номер две. Заплата 12 500 долара на година. Приемате ли?

— О, да! — оживил се луизианецът. — Кога започвам?

— Още утре. Подпишете се тук и елате утре в осем.

Доволен, Дейл се подписал и излязъл. Качил се на мотора и хванал кормилото. Ненадейно почувствал болка в лявата си ръка и изохкал. По дланта му избили няколко капки кръв. Погледнал и видял от лявата ръкохватка да стърчи кабърче, забито с остро то навън.

— Вчера го нямаше... — промълвил мъжът. Вече не бил толкова сигурен в тезата си, че моторите не са разумни. Хванал кормилото внимателно, така че кабърчето да попадне между пръстите му и запалил двигателя.

Луизианецът потеглил към вкъщи, но душата му била изпълнена със съмнения. Пътят минавал през мост, прехвърлен над малка река. Мотоциклетът неумолимо си приближавал към моста.

Тогава изведнъж Дейл загубил контрол над мотора. Той се движел по свое собствено усмотрение, рязко увеличавайки скоростта.

Мъжът бил обзет от паника. Опитал се да скочи в движение, но краката му сякаш били залепени за Кърс. Тогава машината се насочила направо през шосето към парапета на моста. Морти се опитал да завие — напразно. Чопърът разбил перилата, а ездачът му излетял право в дълбините на реката. Там се опитал отчаяно да се задържи на повърхността, но не можел да плува и се удавил.

Моторът бил открит чак след няколко часа, а спасителен екип извадил тялото от водата едва привечер. Оттогава Кърс бил захвърлен да ръждясва на местното автомобилно гробище, но хората не забравили за прокълнатия мотор и досега си припомнят загадъчната история, свързана с него и със загиналите му притежатели.

Крис отпи голяма глътка от бирата, за да освежи умореното си гърло. От бара излезе порядъчно пийнал мъж и се заклатушка към близките дървета.

— Е, хареса ли ви приказчицата?

— Не е лоша — съгласи се Джими.

— Не е лоша ли? — стъписа се Рийс. — Ако беше разказвал още малко, нямаше да се кача на мотор до края на живота си! Мамка му! Успя да ме стреснеш, няма що. Хайде да се чупим оттука.

Рийс се метна на „Харли-Дейвидсън“-а си, запали го и отпраши с рев към града, последван от Джими.

Крис постоя още малко, замислен и мълчалив. Вече се зазоряваше. Той допи бирата си, смачка празната кутия и я захвърли. После се качи на мотоциклета и подкара бързо, за да догони другарите си.

---

[1] Curse — проклятие (англ.) — Б.а. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.